

Arrest

nr. 227 471 van 15 oktober 2019
in de zaken RvV X / IX en X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DANEELS
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zaak nr. x).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 24 juli 2018 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. X).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 14 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 juli 2013 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.2. Op 20 maart 2017 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de vierde aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond. Verzoeker dient hier beroep tegen in.

1.3. Op 31 mei 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de ongegrondheidsbeslissing van 20 maart 2017 in te trekken. Bij arrest van 30 juni 2017 met nummer 205 111 verwerpt de Raad het beroep hiertegen.

1.4. Op 26 juni 2017 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de vierde aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opnieuw ongegrond. Verzoeker gaat hiertegen in beroep op 1 april 2017.

1.5. Op 10 april 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

1.6. Op 10 april 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer,

Naam, voornaam: K(...), H(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene (s) niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.“

1.7. De Raad vernietigt met arrest met nr. 224 294 van 26 juli 2017 de beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 26 juni 2017 ongegrond werd verklaard.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/68-2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Tegen dezelfde bestreden beslissing werden twee ontvankelijke verzoekschriften ingediend, het eerste op 16 mei 2018 (rolnr. X) en het tweede op 24 juli 2018 (rolnr. X).

Ter terechtzitting wordt aan de advocaat van de verzoekende partij meegedeeld dat er zal worden geoordeeld op grond van het laatst ingediende verzoekschrift (zaak met rolnr. X), tenzij zij het andere verzoekschrift aanduidt.

De raadvrouw van verzoeker wenst dat het laatst ingediende verzoekschrift beoordeeld wordt door de Raad, namelijk de zaak met rolnr. X, ingediend op 24 juli 2018. In de zaak met rolnr. X, ingediend op 16 mei 2018, wordt bijgevolg de afstand vastgesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel werpt verzoeker onder meer de schending op van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Het middel luidt als volgt:

"Artikel 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 5 Terugkeerrichtlijn dat als volgt luidt: "Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

Artikel 62 Vreemdelingenwet leest zich als volgt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. "De artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen luiden als volgt: " Art 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Vóór de wijziging van artikel 7 door de wet van 19.01.2012 was de afgifte van een bevel op grond van artikel 7 Vreemdelingenwet facultatief (RW arrest nrs. 66.328 tot 66.332 van 08.09.2011). Sinds de wetswijziging van 19.01.2012 is dit niet langer het geval wanneer het bevel o.m. gegrond wordt op artikel 7, eerste lid/ 1°, zoals in onderhavig geval. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat deze verplichting "uiteraard" niet geldt indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending zou uitmaken van de artikelen 3 en 8 EVRM(I). Artikel 3 EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Dit verbod is absoluut. Hoewel verzoeker reeds verschillende keren een schending van artikel 3 EVRM inriep in geval van terugkeer naar Pakistan, m.n. in verzoekschriften voor Uw Raad maar ook in het kader van zijn verblijfsaanvragen, rept tegenpartij hier in de bestreden beslissing met geen woord over. Verzoeker verwijst op dit punt integraal naar de motivering van zijn verzoekschrift dd. 01.08.2017 houdende een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing 9ter, waarvan hieronder een deel wordt hernomen: (...) Tegenpartij heeft een kopie van dit verzoekschrift ontvangen in het kader van deze procedure voor een Franstalige kamer. van Uw Raad voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing. Een kopie van dit verzoekschrift bevindt zich in het administratief dossier. Minstens diende de bestreden beslissing te motiveren om welke redenen tegenpartij vandaag in 2018, meent dat verzoeker toegang zou hebben tot de noodzakelijke medische zorgen in geval van terugkeer naar Pakistan. Tegenpartij heeft in het kader van de laatste 9ter-aanvraag, een ongegrondheidsbeslissing genomen waarin de pathologie van verzoeker niet wordt betwist. Op heden lijdt verzoeker aan dezelfde ernstige ziekte waarvoor er geen behandeling mogelijk is in het land van herkomst. De bestreden beslissing zal verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen en vormt zodoende een schending van artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan, folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Dit verbod is absoluut. De bestreden beslissing schendt de hoger vermelde wetsbepalingen."

3.2. De verwerende partij repliceert in de nota als volgt:

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing had moeten motiveren om welke reden de verzoekende partij in het land van herkomst geacht moet worden de noodzakelijke medische zorgen te kunnen bekomen. De verzoekende partij citeert tevens de uiteenzetting van haar inleidend verzoekschrift dd. 01.08.2017. Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij

het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001). Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden. De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. De verzoekende partij betwist zulks ook nergens in haar inleidend verzoekschrift. Terwijl artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in niet mis te verstane bewoordingen voorschrijft dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de gegeven omstandigheden niet anders vermag dan een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. De verzoekende partij erkent zelf ook uitdrukkelijk dat het artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet langer voorziet in een facultatieve mogelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) op te leggen, doch integendeel in welbepaalde gevallen duidelijk stipuleert dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) moet worden opgelegd. De verzoekende partij verwijst evenwel naar de artikelen 3 en 8 EVRM en meent dat de bestreden beslissing onverenigbaar is met voormelde verdragsbepalingen. Specifiek met betrekking tot artikel 3 EVRM tilt de verzoekende partij aan het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging hieromtrent niet motiveert in de bestreden beslissing, niettegenstaande de vrees voor een schending van artikel 3 EVRM ingeval van een terugkeer naar het land van herkomst reeds herhaaldelijk werd veruitwendigd. Verweerder repliceert dat uit de stukken van het administratief dossier inderdaad blijkt dat de verzoekende partij reeds herhaaldelijk een schending van artikel 3 EVRM heeft aangevoerd, doch eveneens dat keer op keer diende te worden vastgesteld dat er geen reden is om aan te nemen dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Pakistan aan een schending van artikel 3 EVRM zal worden blootgesteld. Concreet werden zowel de asielaanvraag van de verzoekende partij, als de verscheidene aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet negatief afgesloten, zodat met de door de verzoekende partij veruitwendigde vrees voor een schending van artikel 3 EVRM herhaaldelijk werd beoordeeld, doch nooit werd weerhouden. Bijgevolg kan de verzoekende partij het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet ten kwade duiden dat in de bestreden beslissing niet opnieuw uitdrukkelijk wordt gemotiveerd nopens artikel 3 EVRM, inzonderheid nu de verzoekende partij volstrekt geen element aanhaalt waarmee niet reeds eerder rekening werd gehouden. Integendeel verwijst de verzoekende partij uitdrukkelijk naar haar beroep tot nietigverklaring tegen de ongegrondheidsbeslissing 9ter dd. 26.06.2017, zodat niet dienstig anders kan worden besloten dan dat de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM integraal is opgehangen aan de beweringen, dewelke reeds aan bod zijn gekomen in het kader van de vierde aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat de verzoekende partij intussen een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen de ongegrondheidsbeslissing 9ter dd. 26.06.2017 doet geen afbreuk aan het voorgaande, gelet op het feit dat de genoemde ongegrondheidsbeslissing rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.). In zoverre de verzoekende partij stelt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing had moeten motiveren om welke reden hij meent dat de noodzakelijke medische behandeling in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk is, kan verweerder hoe dan ook volstaan met te verwijzen naar het laatst verleende advies van de arts-adviseur, dat hieromtrent qua duidelijkheid niet te wensen overlaat. Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing niet gehouden was het onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen opnieuw te voeren, inzonderheid gelet op het feit dat de verzoekende partij volstrekt geen elementen aanbrengt dewelke toelaten te besluiten dat de gezondheidstoestand inmiddels zou zijn gewijzigd, waardoor de beoordeling van de arts-adviseur niet langer pertinent zou zijn. In casu geeft verzoekende partij niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Door in het verzoekschrift enkel te

verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat “de bestreden beslissing artikel 3 EVRM schendt” maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit. In zoverre de verzoekende partij in haar eerste middel verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, laat verweerder nog het volgende gelden: Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij reeds omstandig werd beoordeeld, doch dat dient te worden besloten dat zich vanuit medisch standpunt geen bezwaar stelt tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Terwijl de verzoekende partij in België geen beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt (zie ook repliek op het tweede middel) en geen minderjarige kinderen heeft. In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij zich uiteraard niet dienstig beperken tot de bewering dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, doordat geen rekening zou zijn gehouden met haar gezondheidssituatie, dan wel met haar gezinsleven of het hoger belang van minderjarige kinderen. Zie in die zin:

“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerde gezinsleven met V(...) Y(...) I(...) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. De beweerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan allerminst worden aangenomen. De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij diende te worden betekend. De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.”

3.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met zijn medische toestand en dat dit een schending betekent van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing niet verwijst naar de medische toestand van verzoeker.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat uit het administratief dossier blijkt dat de gezondheidstoestand van de verzoeker reeds werd beoordeeld. Zij verwijst hiermee naar de ongegrondheidsbeslissing van 26 juni 2017. Zij repliceert zelf dat de genoemde *“ongegroundheidsbeslissing rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tenzij en tot dat de Raad er anders over zou beslissen”*, waarbij zij verwijst naar het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing heeft ingediend.

De Raad vernietigt met arrest met nr. 224 294 van 26 juli 2017 de beslissing van 26 juni 2017 waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt

verklaard. Uit het voorgaande blijkt dat de Raad de beslissing van 26 juni 2017 heeft vernietigd, zodat de Raad er anders heeft over beslist.

In meergenoemd vernietigingsarrest besluit de Raad: *“En l’espèce, le dossier administratif montre qu’à l’appui de la demande d’autorisation de séjour (...) et notamment dans un complément du 25 janvier 2017, le requérant a fait valoir une attestation de son psychiatre, citée dans la requête (...). Ce psychiatre souligne le risque en cas d’obstacle à la continuité des soins psychothérapeutiques actuels.»* en *« En ce qui concerne le lien psychothérapeutique, le fonctionnaire médecin oppose ainsi des considérations théoriques, qu’il n’étaye par aucune littérature médicale, au constat posé, de manière concrète, par le psychiatre du requérant. En ce qui concerne le risque suicidaire, il oppose la disponibilité et l’accessibilité des soins dans le pays d’origine, au risque lié à la rupture du lien psychothérapeutique, invoqué. Ce faisant, il ne motive pas à suffisance son avis au regard de la situation particulière du requérant, alors qu’il indique « J’estime que les certificats médicaux produits à l’appui de la demande sont suffisants et de nature à rendre un examen clinique superflu et, compte tenu des informations médicales produites, je ne juge pas nécessaire de demander l’avis complémentaire d’un expert ».*“

Voornoemd vernietigingsarrest stelt als rechtsfeit de gegevens van de zaak in een nieuw daglicht. Aan de verwerende partij wordt ter terechtzitting gevraagd of zij op- of aanmerkingen heeft over voorgaande nieuwe gegevens en verzoekers stelling dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn medische toestand. De verwerende partij neemt geen standpunt in.

De Raad verwijst naar het arrest Paposhvili van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183), waarin het EHRM zijn rechtspraak met betrekking tot artikel 3 van het EVRM en ernstig zieke vreemdelingen heeft verduidelijkt. Het EHRM lichtte met name de hoge drempel verder toe die stelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het EHRM oordeelde dat onder deze uitzonderlijke gevallen, niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen waar er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds.

Wat betreft het vereiste onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, moet volgens het EHRM de impact van de verwijdering van een persoon worden beoordeeld door een vergelijking te maken van de gezondheidstoestand voor de verwijdering en hoe deze zou evolueren na de transfer in de ontvangende staat. Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie aldaar en de individuele omstandigheden van de betrokken persoon. Daarbij moet voor elke afzonderlijke zaak worden nagaan of de zorg, algemeen beschikbaar in de ontvangende staat, in de praktijk voldoende en geschikt is voor de behandeling van de ziekte van de betrokken persoon om te vermijden dat hij wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Tevens moet de mate waarin de betrokken persoon daadwerkelijk toegang heeft tot deze zorg in de ontvangende staat worden onderzocht.

Niettegenstaande vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer is dan dat van artikel 3 van het EVRM (RvS 9 september 2015, nr. 232.141) en dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een autonome nationale bepaling is (cf. RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778 en RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073), moet worden aangenomen dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet minstens die situaties omvat waarin het absolute verbod van artikel 3 van het EVRM in het gedrang is, waardoor de voormelde rechtspraak ook zijn relevantie heeft in de voorliggende zaak.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de medische toestand van verzoeker. Verzoeker maakt een schending aannemelijk van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 3 van het EVRM.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 10 april 2018 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC